

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně **O. P.**, nar.X, bytem X, jakožto nástupnické osoby po K. P., zemřelé dne X, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR** se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14.1.2013 č.j. MPSV-UM/14677/12/9S-MSK, sp. zn. SZ/1247/2012/9S-MSK, o **nároku na příspěvek na péči,**

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 14.1.2013 č.j. MPSV-UM/14677/12/9S-MSK, sp.zn. SZ/1247/2012/9S-MSK žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 3.10.2012, jímž nebyl žalobkyni přiznán příspěvek na péči a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný své rozhodnutí opřel o posudek posudkové komise MPSV ČR, pracoviště Ostrava ze dne 19.12.2012, podle něhož u žalobkyně nešlo o osobu, která se podle § 8 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby.

Jelikož žadatelka o příspěvek na péči K. P. dne X zemřela, stala se nástupnickou osobou v tomto řízení ve smyslu ust. § 16 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění, její matka O.P..

O. P., jakožto nástupnická osoba podala proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které nesouhlasila s posudkem posudkové komise MPSV ČR, neboť její dcera nebyla schopna zvládat životní potřeby, a to osobní aktivity, nebyla schopna vyřizovat své záležitosti a provozovat volnočasové aktivity. Poukázala na ust. § 2a vyhlášky č. 391/2011, dle které osoba není schopna zvládat základní životní potřebu bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, pokud není schopna zvládnout alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat životní potřebu vymezena v příloze 1 k této vyhlášce. Hodnocení životní potřeby osobní aktivity není v napadeném rozhodnutí v souladu s touto vyhláškou. Žalobkyně dále nesouhlasila s tím, že její dcera od 1.6.2012 až k datu úmrtí nezvládala jen dvě základní životní potřeby. S ohledem na její progredující onkologické onemocnění – generalizovaný karcinom dělohy v terminálním stavu byla postupem času zcela odkázána na pomoc jiné fyzické osoby a nezvládala plně nebo částečně všechny životní potřeby s výjimkou komunikace. Žalobou napadené rozhodnutí bylo dle žalobkyně vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2013 č.j. MPSV-UM/14677/12/9S-MSK, sp. zn. SZ/1247/2012/9S-MSK, z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, správního spisu Úřadu práce České republiky-Krajské pobočky v Ostravě č.j. MPSV-UP/583627/12/AIS-SSL a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Napadené rozhodnutí přezkoumal krajský soud v mezích žalobních bodů k datu vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, dále jen s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně, jakož i ze správního spisu žalovaného, vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně uplatnila žádost o příspěvek na péči dne 6.6.2012. Správní spis správního orgánu I. stupně obsahuje záznam ze sociálního šetření ze dne 28.6.2012, posudek o zdravotním stavu ze dne 7.8.2012 – posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách, podle kterého se u žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, v důsledku kterého potřebuje pomoc při základních životních potřebách a to osobních aktivitách a péči o domácnost. Podle tohoto posudku žalobkyně není osobou starší 18-ti let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) - d) zákona č. 108/2006 Sb. v platném znění považuje za osobu závislou na pomoci jiné osoby. Poté, kdy správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve věci její žádosti o přiznání příspěvku na péči, vydal dne 3.10.2012 rozhodnutí, kterým žalobkyni příspěvek na péči nepřiznal. Součástí správního spisu je odvolání do tohoto rozhodnutí podané O. P., která žadatelku zastupovala ve správním řízení na základě plné moci ze dne 30.8.2012. O tomto odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno. Co se týče správního spisu žalovaného, jeho obsahem je rovněž napadené rozhodnutí a

posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 19.12.2012. Z posudku posudkové komise MPSV ČR krajský soud zjistil, že při jeho vypracování vycházela posudková komise ze sociálního šetření provedeného dne 26.6.2012, ze správního spisu žalovaného, posudkového spisu OSSZ Karviná, ze zdravotní dokumentace praktické lékařky MUDr. H. M. a jejího nálezu ze dne 10.2.2012. Dále měla k dispozici propouštěcí zprávy Nemocnice Havířov, gynekologie z hospitalizace žalobkyně od 16.7. do 20.7.2012, ambulance pro léčbu bolesti J. B. ze dne 29.6., 15.5., 16.5., 17.5. a 21.5.2012, onkogynekologie MUDr. V. P. ze dne 18.4. a 20.1.2012 a 23.9.2011, gastroskopie MUDr. J.D. ze dne 19.10.2011, chirurgie MUDr. L. K. ze dne 13.4.2012, onkologické kliniky FN Ostrava ze dne 18.4.-20.4.2011 a 31.5.-3.6.2011, onkologa MUDr. D. M. ze dne 23.9.2011 a UZ břicha MUDr. V. Ko. ze dne 2.11.2011. V diagnostickém souhrnu onemocnění žalobkyně uvedla posudková komise karcinom děložního čípku spynocelulární, mis diferencovaný, inoperativní, stav po radio a chemoterapii v roce 2011 a chronickou obstrukční plicní nemoc u kuřáka cigaret. Posudková komise dospěla k závěru, že žalobkyně není schopna v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu 2 úkonů základních životních potřeb, a to celkové hygieně a péči o domácnost. Osobní aktivity byly u žalobkyně omezeny vzhledem k progredujícímu nádorovému onemocnění, avšak nebylo je možno hodnotit jako nevládané. Stav žalobkyně se celkově rychle zhoršoval zejména od září 2012, kdy byla zajištěna péče domácí agenturou (posudek cituje komplexní domácí péči ze zprávy, která není datována a která byla žadatelce poskytována od 7.9. do 13.10.2012). PK pak uzavřela, že v případě žalobkyně ode dne 1.6.2012 do data úmrtí nešlo o osobu starší 18-ti let věku, která se podle § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby.

Podle ust. § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb. ve znění zákona č. 366/2011 Sb. (po 31.12.2011) *osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve*

- a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,*
 - b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,*
 - c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,*
 - d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb,*
- a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.*

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb. ve znění k 1.1.2012 při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby:

- a) mobilita,
- b) orientace,
- c) komunikace,
- d) stravování,
- e) oblékání a obouvání,
- f) tělesná hygiena,
- g) výkon fyziologické potřeby,

- h) péče o zdraví,
- i) osobní aktivity,
- j) péče o domácnost.

Podle § 9 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb. při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Podle ust. 9 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb. pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

Podle přílohy č. 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb., která blíže vymezuje posuzování schopnosti zvládat základní životní potřeby:

a) Mobilita:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

b) Orientace:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

c) Komunikace:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna dorozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

d) Stravování:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.

e) Oblékání a obouvání:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

f) Tělesná hygiena:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holiť se.

g) Výkon fyziologické potřeby:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické

pomůcky.

h) Péče o zdraví:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetřovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.

i) Osobní aktivity:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.

j) Péče o domácnost:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení a udržovat pořádek.

Ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, tj. 14.1.2013 měl žalovaný posudkem posudkové komise MPSV ČR najisto postaveno, že u žadatelky o příspěvek na péči nešlo o osobu, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu ustanovení § 8 zákona č. 108/2006 Sb. Co se týče uvedeného posudku, žadatelka byla v péči o vlastní osobu závislou na pomoci jiné osoby při shora uvedených 2 úkonech. Krajský soud dospěl k závěru, že posudek PK MPSV ČR je úplný a přesvědčivý, neboť vycházel ze všech dostupných podkladů pro hodnocení zdravotního stavu žadatelky a její schopnosti zvládat základní životní potřeby. Není proto důvodná námitka žalobkyně, že žalovaný jakožto odvolací správní orgán vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V období rychlého zhoršení zdravotního stavu od září 2012 do úmrtí žadatelky byla žadatelce (jak uvedeno v posudku PK MPSV ČR dle nedatované zprávy) komplexní domácí péče hrazena plně ze zdravotního pojištění. Není také důvodná žalobní námitka, že napadené rozhodnutí není v souladu s ust. § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. ve znění vyhlášky č. 391/2011 Sb. Podle tohoto ustanovení pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 v této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. O takový případ, jak vyplývá ze shora uvedeného, se v případě žadatelky nejednalo.

Krajský soud po zhodnocení provedených důkazů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) zamítl. Krajský soud při tom rozhodl v této právní věci bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, když žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení dle ust. § 60 odst. 2 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, do dvou týdnů po jeho doručení. Podmínkou

řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 5. června 2014

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**